

VERANDER

LEVENSLESSEN VAN EEN FRANCHISEONDERNEMER

Bas Pronk

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2019

- Dat je vervolgens zoveel mensen over je heen krijgt die a) denken dat je gek bent geworden, b) vinden dat volslagen krankzinnig misschien een betere beschrijving is van je gedrag, c) van mening zijn dat je in 20 minuten per week nooit fit zou kunnen worden en d) hadden ze al gezegd dat je rijp bent voor het gesticht?

De dag dat je een paar dingen beseft:

- Dat je na jarenlang denken, piekeren, twijfelen om iets anders met je leven te gaan doen, beseft dat het na 1036 losse flodders raak is. Het 1037ste idee sneuvelt niet. Nee, dit idee omarm je. Geen geklaag en gejammer meer. Dit wordt realiteit.
- Dat je daarvoor een – volgens velen – droombaan gaat opzeggen, die behalve goed betaald ook een afgeleide is van hetgeen waar je al bijna 25 jaar direct of indirect vol passie aan bouwt: een mooie mediacarrière.
- Dat je in al je wijsheid bedenkt: ik ga er eens even al mijn geld in investeren, en om het investeringsbedrag te halen pak ik gemakshalve het geld van mijn vrouw er ook even bij. Het is immers nogal een bedragje, dat kun je niet alleen ophoesten.
- Dat je dit doet om, als journalist en zonder enige fitnessachtergrond, een personal training-studio te openen, waar mensen slechts één keer per week 20 minuten trainen. Lees deze zin gerust nog een keer. Het kan ietwat ongeloofwaardig op je overkomen.

Die dag besef je dat die paar dingen in het niet vallen, hoe vreemd dat ook klinkt. Het is het moment dat je gewoon gaat dóen. De praat- en twijfelmodus is iets van het verleden. De stroom van kritiek laat je van je afglijden. Het raakt je niet. Je weet dat die dag, vandaag, een keerpunt is. Je kunt alles aan, wat mensen er ook van vinden. Omdat jij erin gelooft. Omdat jij denkt – nee, je wéét – dat het de juiste keuze is. Omdat jij veranderd bent.

Verander. Dat is het vertrekpunt van al het nieuwe waar je in gelooft en wat je durft na te streven. Ik koos ervoor. Ik koos voor de beste verandering in mijn leven. Ik koos voor een gevoel van rijkdom en geluk. Ik koos om dat verhaal aan het papier toe te vertrouwen, om jou mijn *bumpy ride* naar verandering met al die hoogte- en dieptepunten, successen en flaters te laten beleven. En misschien, daar droom ik van, jou te inspireren met de levenslessen die het mij leerde. Om ook te veranderen, als je daaraan toe bent.

Bas Pronk

INLEIDING - DE BEVESTIGING

8 APRIL 2015
ISTANBUL, TURKIJE

8 Ik kijk uit over heuvels, volgebouwd met villa's en urbanisaties. Dit is duidelijk het rijke deel van Istanbul. Het is een fascinerend decor: bergen in combinatie met ongebreidelde welvaart. Net reden we nog stapvoets in onze luxueuze bolide over de Bosporus, terwijl bananenverkopers probeerden een Turkse lira aan ons te verdienen. Onze chauffeur wuifde hen weg. Nu sta ik hier tussen de miljonairs, in een decor waar ik niet in pas.

‘Bas, ben ik klaar?’

Ik schrik op uit mijn gedachten en draai me snel om. Ik kijk in de ogen van de man om wie dit allemaal draait. De man die in een Champions League-finale speelde en scoorde. Die met het Nederlands elftal de WK-finale speelde in 2010. Een voetbalfenomeen. Die man kijkt mij nu stralend aan. Dit is zijn dag. Zijn wereld. Ik glimlach en knik.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Dan gaan we de champagne openen.’ En weg loopt hij. Over het gazon, slommend tussen zijn vier voetballende kinderen, richting zijn villa. Rob Jansen, een van de grootste internationale voetbalmakelaars, komt met open armen op hem afgelopen. Ze omhelzen elkaar.

Ik volg hem na een paar seconden. Over het gazon, waar ik op een highfive word getrakteerd door twee kinderen.

Op naar de champagne. Ik ben er minstens zo aan toe als hij. Wat een dag.

Acht dagen eerder hoorde ik voor het eerst van deze trip. Ik waande me even onderdeel van een geheime CIA-missie, toen ik het appje van de verantwoordelijke persoon binnen Feyenoord ontving.

‘Kun jij volgende week, waarschijnlijk vanaf woensdag, twee dagen in je agenda vrij maken? Gaat om een reisje buitenland. Kan vrijdag meer vertellen. Beloof me: zeg tegen niemand iets.’

Dat verbaasde me. Ik liep circa vijftien jaar rond in de voetbalwereld, waar ik ooit als ambitieus journalist mijn entree had gemaakt, en waar Feyenoord mijn basis werd. Ik werd er journalist in dienst van de club, en werkte me na een aantal jaar op tot hoofdredacteur. Ik vloog Europa door, voor interviews met oud-spelers. Ik vloog met de selectie mee naar Europese wedstrijden en trainingskampen. En later, toen ik besloot over te stappen naar een productiebedrijf, vloog ik mee met het Nederlands elftal en nog steeds met Feyenoord.

Maar dit was ongewoon. Ik was gewend mijn reportages zelf te organiseren, of onderdeel te zijn van een programma. Maar nu was ik onderdeel van een missie die in rookwolken was gehuld.

Drie dagen later kreeg ik duidelijkheid op het kantoor van Feyenoord. Ik ging naar Dirk Kuyt, vertelde mijn contactpersoon. Dirk Kuyt, nu nog spelend bij het Turkse Fenerbahçe, zou gaan tekenen bij Feyenoord. Ik knikte. Hij keerde na elf jaar afwezigheid terug, vertelde de andere persoon links van me. Ik knikte. Dat van die elf jaar wist ik. Ik was in 2004 al bij Feyenoord actief, het jaar van zijn vertrek. ‘En dat is de reden dat we jou vragen. Dirk kent jou, jij moet voor ons naar Istanbul.’

‘Ik ken hem min of meer,’ nuanceerde ik. Laten we het niet overdrijven. Ik zag hem af en toe bij het Nederlands elftal, waarbij we naar elkaar knikten. En ik had hem misschien tien keer voor de camera gehaald om wat vragen te stellen.

Nog steeds zag ik niet in wat ik daar deed, in dat kantoor.

‘Voor we verder gaan, willen we volledige zekerheid hebben dat wat hier besproken wordt binnenskamers blijft. Het ligt allemaal zeer gevoelig.’

Ik knikte. Deze kant van de voetballerij was me maar al te bekend. Het was vaak overspannen. Zo overdreven. Maar ik ging erin mee, met - eerlijk is eerlijk - een interesse die met de minuut toenam.

10 Het plan werd ontvouwd. Op woensdag 8 april zou ik met de fotograaf van Feyenoord, met wie ik jaren had gewerkt en met wie ik een warme verstandhouding had, en een door mij aan te wijzen cameraman naar Istanbul vliegen. Maar niet met hen alleen. Technisch directeur Martin van Geel en huisjurist Joris van Benthem vergezelden ons. Waarschijnlijk zou Rob Jansen ook mee vliegen, al zou hij mogelijk al in Turkije zijn op dat moment.

Ik keek raar op. Dat betekende dat Kuyt zijn contract nog moest tekenen en we ‘de reis naar de handtekening’ in beeld zouden gaan brengen. Ik zou onderdeel uitmaken van nieuws dat de voetbalwereld een aantal dagen zou beheersen. Voorpaginanieuws dat de sportpagina’s zou overstijgen. Mijn interesse was gewekt. Ik had genoeg contractondertekeningen meegemaakt, maar dat waren pr-momenten die geënceneerd waren bij een deal die al beklonken was. Dit was de *real deal*! Letterlijk.

Ik begon ook beter te beseffen waarom de keuze op mij was gevallen. Mijn ‘band’ met Dirk, mijn ervaring met multimediaproducties en mijn relatie met de fotograaf,

die al tientallen jaren bij de club actief was en zijn voorkeuren had op het gebied van samenwerking. Wij konden goed door één deur, wist men ook bij Feyenoord. En die goede samenwerking was een vereiste, gezien de aanzienlijke wensenlijst die me werd gepresenteerd.

‘We hebben te maken met het harde nieuws over zijn terugkeer, met quotes van Dirk erin over de droom om terug te keren. Dit bericht wil ik diezelfde avond nog ontvangen. Je maakt uiteraard een uitgebreide reportage voor Feyenoord TV, waarbij we graag een korte versie voor de website willen ontvangen diezelfde avond. Daarnaast moet er een coverfoto voor het magazine worden gemaakt, met het nieuwe thuisshirt aan.’

Ik knikte. Geen probleem. Standaardwerk. De man links 11
van mij nam het woord.

‘Daarvoor krijg je het nieuwe Feyenoord-shirt van Adidas mee, dat nog niet bekend is gemaakt aan het publiek. Dit mag absoluut niet uitlekken. Ik geef je ook het nieuwe uitshirt mee, en vier shirts voor de kinderen. Dat zal vast leuke plaatjes opleveren. Adidas en wij willen de foto’s van Dirk met de nieuwe shirts graag ontvangen, omdat het de shirtverkoop kan boosten. Hou de shirts alsjeblieft in je handbagage en verpak het goed. Als je je tas moet openen bij de douane, probeer dan te zorgen dat ze je afzijdig houden. Je weet hoe het gaat. Als dat shirt wordt gefotografeerd door een andere reiziger, staat het binnen *no time* op de sociale netwerken en valt alles in het water.’

Mijn vaste contactpersoon nam het woord.

‘Daarnaast moet je overleggen met de marketingafdeling. Dit nieuws benutten we om de seizoenkaartcampagne te starten. Als Dirk op camera zegt: “Ik teken bij Feyenoord, jij toch ook?” hebben we meteen 25.000 seizoenkaarten verkocht.

Het geloof in een kampioenschap zal groot zijn. Zeker als we de mailing in de nacht van donderdag op vrijdag naar onze database versturen en niemand nog weet van zijn terugkeer, slaat het in als een bom. Het zou een vliegende aftrap van de seizoenkaartverkoop betekenen. Daarom willen we dat zo min mogelijk mensen hiervan weten. De kans op uitlekken is groot. De marketingcollega in kwestie wordt zo laat mogelijk geïnformeerd.'

12 Mijn missie was duidelijk. Ik sprak inhoudelijk nog verder over de diverse versies die moesten worden opgenomen. De database had vele lagen. Tienduizenden supporters hadden al een seizoenkaart in het lopende seizoen, waarbij de cameraboodschap van Dirk anders moest zijn dan bij de groep die al jaren geen seizoenkaart meer had. Er rolden meerdere boodschappen uit, die ik beloofde uit te schrijven en voor opname met hen af te stemmen.

'Dat was het, heren?' vroeg ik na een half uur, met een A4 vol aantekeningen voor m'n neus.

'Bijna. Ik denk dat het ook leuk is voor de jongens van social media als je met je telefoon nog foto's en filmpjes schiet, en deze opstuurt naar hen. Daar kunnen ze vast wat mee. En een reportage over Martin van Geel, die de reis naar de handtekening maakt, is ook handig. Het is goed eens in beeld te brengen wat voor waarde hij voor de club heeft. Je kunt hem misschien op meerdere momenten tijdens de reis interviewen, en ook Rob Jansen. Maar daar kom je wel uit.'

Terug in Istanbul, vijf dagen later. Ik sta met het glas champagne om me heen te kijken. Als het glas leeg is, krijg ik een biertje in m'n handen gedrukt. Ik kijk naar Gertrude, de vrouw van Dirk. Ze is gelukkig met de aanstaande terugkeer naar Nederland, en praat druk met twee vriendinnen

uit Nederland. Ik kijk naar de vier kinderen, die zojuist voor de camera Feyenoord-liedjes hebben gezongen. Ik kijk naar Dirk, die in gesprek is met Rob Jansen en Martin van Geel. De cameraman staat even verderop een sigaret te roken. Hij neemt even rust na een dag hard werken, en met een nacht hard werken in het vooruitzicht. Alle video's moeten vannacht nog worden gemonteerd en verstuurd naar Nederland. We zijn minimaal tot een uur of drie 's nachts bezig. De fotograaf kijkt zijn foto's door, met een tevredenheid die ik zelden bij hem heb waargenomen. Zelfs voor hem is dit uniek. We zitten niet op de eerste rij, maar staan bij hoge uitzondering zelf op het podium. Ook ik voel voldoening. Het is ons toch weer mooi gelukt. Missie volbracht.

Denken we. Een dag later is de realiteit geheel anders. Het nieuws lijkt uit te gaan lekken naar het *Algemeen Dagblad*. 13 De Turken hebben ook vernomen van het op handen zijnde vertrek van Dirk. In de auto naar de luchthaven vertelt Rob Jansen dat alle communicatie tot nader order moet worden uitgesteld. Dirk moet nog een aantal wedstrijden spelen in Turkije, en je kunt de heetgebakerde voorzitter van de club maar beter niet tegen je in het harnas jagen door nu al – in een lopend seizoen – te poseren in een Feyenoord-shirt. In het slechtste geval houdt de club je paspoort vast en kun je het land niet uit.

Ik hoor het gelaten aan. Het plan was prachtig. De uitvoering zo mogelijk nog beter. Maar het blijft een voetbaljungle, met zijn eigen wetten. Denk nooit dat je iets volledig in de hand hebt, leert de ervaring.

Als we landen in Rotterdam krijg ik het definitief te horen. Alle marketingvideo's mogen vannacht niet worden verspreid. Punt. De jurist van Feyenoord kijkt me aan.

‘Ach Bas, je weet hoe het werkt. We gingen voor de handtekening. Die hebben we. Wees blij.’

Ik wens hem een fijne avond en bel mijn aanspreekpunt bij de marketingafdeling. Ze is van slag. Dit was groots opgezet, en speerpunt van de campagne. Ik hoor haar irritatie aan, terwijl ik onhandig mijn telefoon tussen mijn oor en schouder knel en tegelijkertijd mijn parkeerticket probeer te betalen. Ze raakt zelfs geëmotioneerd. Jaren geleden was ik er net zo kapot van geweest als zij. Al dat werk. Al die plannen. Voor niks. Over een tijdje, als het seizoen bijna begint, zullen de beelden van Kuyts zingende kinderen het goed doen en *viral* gaan, maar daarvoor was deze reis niet bedoeld. De impact, het momentum, is dan weg.

14 Ik spreek nog wat troostende woorden. We hangen op en ik loop richting mijn auto. Ik voel er weinig bij. Ik heb de desinteresse en gelatenheid aangenomen die ik zo vaak heb gezien bij mensen die al langer rondlopen in de voetballerij. Als je te veel incasseert, word je uiteindelijk murw gebeukt. Het is mij ook gebeurd. Op mijn 33ste. Wat een leeftijd om nu al te verzuren.

Dit is voor velen de mooiste baan ter wereld. Voor mij niet meer. Waar deze trip in het teken staat van de terugkeer van Dirk voelt het voor mij als een afscheid. Ik ga deze wereld verlaten. Dat wist ik al voor ik gisterochtend het vliegtuig instapte. De bevestiging van m'n keuze heb ik opnieuw gekregen. Ik ben er klaar mee te regisseren en registreren en afhankelijk te zijn van factoren waar ik geen controle op heb. Ik wil bouwen aan iets van mijzelf. Controle uitoefenen en succesvol zijn. Er alles uithalen.

Ik wil de mooiste baan van de wereld. En, hoe ongeloofwaardig dat voor de buitenwereld ook klinkt: die mooiste baan heb ik niet. Die moet ik zelf gaan creëren. Durven creëren. En dat is precies wat ik ga doen. Het is tijd dat ik mijn toekomst zelf ga vormgeven.

Veranderen begint
VERANDER met onbehagen.

DE TWEESTRIJD

10 JANUARI 2014

16 Ik zucht diep. Het is zowel een uiting van opluchting als irritatie. Wat een lading onzin kreeg ik het laatste uur over me heen gestort. Dat mijn directeur zojuist live tv-opnames op nationale televisie had gepresenteerd als haalbare kaart aan de eigenaar van de golfclub, was tot daaraan toe. Maar dat hij mij gebruikte om zijn onrealistische plannen kracht bij te zetten, overspoelde me met een gevoel van toenemende irritatie en... onzekerheid.

De vergelijking met het populaire tv-programma *Voetbal International* werd gemaakt. Honderdduizenden kijkers. Provocerende tv. Wij zouden een vergelijkbaar format gaan maken. We kenden bovendien de eindredacteur van *Voetbal International*, die zeker zou willen aansluiten bij ons. En hij had ook alle contacten op het Hilversumse Mediapark. Alsof we vanavond al live konden gaan. Zo voelde het. Niets stond dit mega succes in de weg. Ik was steeds stiller geworden.

Ik zou de spin in het web worden, de olie in de machine. Er werd naar mij gewezen, als 'ervaren contentspecialist'. Mijn directeur werd nog enthousiaster. En hij flikte het. Zijn bevoegdheid werkte aanstekelijk. Zoals zo vaak. De gefortuneerde eigenaar van de golfclub knikte driftig. Dit wilde hij! Een programma vanuit zijn golfclub. Hij keek naar mij. Ik knikte instemmend, maar voelde me met de minuut ellendiger. Nationale televisie en dan ook nog live?

Het Mediapark? Over golf, de sport waarvan ik de term birdie wel kende maar geen flauw benul had van de betekenis? En dan nog het ergste: met een rol voor mij, met nul ervaring op dit gebied, erin weggelegd? Ik zou een cruciale positie krijgen binnen dit project, in ons bedrijf waar niemand ook maar enige relevante kennis had van live-televisie.

Wij maakten, met alle respect, video's in opdracht van bedrijven. Meestal met één camera. Soms met twee. Bij hoge uitzondering met een geluidsman. En dit dan? Acht camera's? Twaalf? Audio- en belichtingsspecialisten. Visagisten. Opnameleiders. En ik die het allemaal wel even ging vertellen.

Waar zou ik nu weer in belanden? Waarschijnlijk nergens in, want dit soort plannen sneuvelden meestal in vroegtijdig stadium. Toch be kroop me een gevoel van onrust, zoals zo vaak de laatste jaren als er iets werd gepresenteerd dat niet reëel was. Dit bedrijf schoot alle kanten op.

Ik zucht opnieuw. Mijn directeur zie ik in de verte naar zijn auto lopen. Hij steekt zijn hand op. Ik wuif terug. Hij rijdt meteen naar de slagboom, zijn weekend tegemoet. Gelukkig ziet hij niet dat Daphne vanaf de andere kant komt aanlopen, wat tot een ongemakkelijk gesprek had kunnen leiden over de reden van onze afspraak hier op het parkeerterrein. Maar hij is al weg. Daphne loopt op me af. Ze geeft me een kus.

'Gaan we gelijk?' vraagt ze.

'Heel graag!' zeg ik. Ze glimlacht. Ze denkt vast dat mijn wens om hier zo snel mogelijk vandaan te gaan alles te maken heeft met onze aanstaande afspraak in het oosten van het land. Ik vertel haar niet over mijn frustraties van de voorbije uren. Ik zeur de laatste tijd toch al zoveel over mijn werk. Ze is vier maanden geleden met me getrouwd.

Ik wil niet dat ik nu al transformeer in een sikkeneurige echtgenoot, die in een continue klaagmodus zit. Zo wil ik niet zijn.

Maar dat ben ik wel. Ik ben negatiever dan ik ooit ben geweest. Laatst las ik een artikel over de vele mensen die ontevreden zijn met hun werk. Ik schrok van het hoge percentage. Het vraagt blijkbaar lef om te veranderen. Om een andere baan te zoeken, of te gaan ondernemen. Je weet niet wat het je gaat opleveren. Bovendien is zekerheid voor veel mensen belangrijk. Al doe je in zo'n geval wel concessies aan je geluk. Je kunt niet zeggen 'o, het is maar werk' als je het niet naar je zin hebt. Als je je continu onprettig voelt op de werkvloer, waar je acht uur per dag en vijf dagen per week of meer bivakkeert, dan kun je een negatieve impact op je algehele gevoel van geluk niet ontkennen. Werk is nu eenmaal dominant in ons leven.

Ik durf niet te stellen dat ik ongelukkig ben. Materialistisch gezien heb ik een droombaan, maar dat niet alleen. Ik ben manager en heb een fijn team aan jonge mensen om me heen, waarvan ik er een aantal zelf heb aangenomen. We hebben plezier en werken veel en hard. Het negatieve bij mij zit meer in de bedrijfsvisie, die in zijn geheel ontbreekt. De ene dag gaan we links, de andere dag rechts. Ik ga van de ene naar de andere vergadering. Daar verloochen ik mezelf niet. Ik trek mijn mond open. Ik ga met gestrekt been erin, als ik het er niet mee eens ben. Dat gebeurt dagelijks, wat me het gevoel geeft dat ik met een soort eenmans guerrilla bezig ben. De directie waardeert mijn mondigheid, maar anderzijds irriteert het hen. Ze kunnen me alleen niet negeren, want mijn teamleden verdienen uiteindelijk het geld voor dit bedrijf. Zij zijn declarabel. Zij werken zeven dagen per week. Zij werken zelfs 's nachts, als de opnames daarom vragen.

Zij zijn loyaal aan mij, wat mij invloed geeft in dit bedrijf. Ik trek mijn mond open voor hen. Om hun rust te geven in een bedrijf waar ik zelf alleen maar onrust ervaar. Waar de productieafdeling in één jaar tijd met twee burn-outgevallen te maken kreeg. Op een afdeling waar overigens twee mensen werkzaam zijn...

Het vreet energie, al geloof ik niet dat ik moet vrezen voor een burn-out. Ik ben niet ongelukkig, wel ontevreden. De laatste twee jaar met name, maar eerlijk gezegd speelt het al langer. Mijn werk strookt niet langer met mijn persoonlijkheid. Alles wat ik doe, doe ik in opdracht van iemand. Van mijn werkgever, of van de klant. Natuurlijk ben ik bepalend. Ik geef karakter aan een artikel of aan een video die ik regisdeer. Maar dat zijn projecten op zichzelf. Er ontbreekt iets. Ik wil een missie en visie voelen in mijn bedrijf. Iets waarmee ik me kan identificeren. Een plan voor de toekomst. Een inhoudelijk groeiperspectief, voor mij en mijn collega's. Ik wil een keer rechtdoor gaan en een bijdrage leveren in een groter geheel. En niet opeens naar links. En morgen weer naar rechts.

De vraag is of het probleem bij het bedrijf ligt. Kan en mag ik een missie/visie verlangen van een bedrijf dat geld verdient door zich dienend op te stellen, en gewend is mee te buigen met de wensen van de klant? En zo ja, is er voldoende kwaliteit bij de beleidsbepalers om te werken vanuit een langetermijnvisie, of zullen ze altijd werken vanuit de korte termijn?

Ik ben geneigd het laatste te geloven, wat me een pijnlijke spiegel voorhoudt. Ik ben zelf het probleem geworden. Ik krijg niet wat ik wil en ben erover aan het klagen. Zij zijn niet veranderd. Ik ben veranderd. Als ik weer geluk wil ervaren, moet ik het lef hebben om de deur achter me dicht te trekken.

Maar ja, dit salaris krijg ik nergens anders in de media. De leaseauto is top.

Ik zeg niet materialistisch te zijn, maar mijn gebrek aan handelen lijkt dit te weerspreken. Daarnaast is er het gevoel van veiligheid en vertrouwdheid. Hier weten ze wat ik kan en wat ik waard ben. Hier heb ik relatieve vrijheid en veel verantwoordelijkheid. Word ik serieus genomen. Ik weet dat sommigen me bewonderen. Ik kan onmogelijk weg. Ik zit muur- en muurvast, vrees ik.

20 Op 30 december 2013 – twee weken voor de afspraak waar ik samen met Daphne heen ga – zit ik op een emotioneel dieptepunt. Het jaar 2014 staat voor de deur. Ik zit op kantoor en heb niets omhanden. Ik ben in een neerslachtige bui. Ik wil iets anders met mijn leven, maar wat? Een tekstbureau heb ik overwogen. Ik had de teksten voor mijn website al geschreven, toen ik besepte dat ik hiermee zekerheden overboord gooide om uiteindelijk hetzelfde te gaan doen als nu in loondienst. Slecht plan.

Ik tik franchise in op Google. Dat vind ik interessant. Vier maanden eerder was ik tijdens mijn huwelijksreis in Amerika, waar het franchisefenomeen zich in volle glorie aan me openbaarde. Vooral de Subway had mijn interesse. Als je zo'n locatie opent in Nederland leun je op een kwaliteitsproduct dat zich wereldwijd heeft bewezen. Het lijkt me gaaf, maar ik heb verder weinig affiniteit met het maken van lekkere broodjes. Met sport daarentegen wel, vanuit mijn sportjournalistieke achtergrond. Daarnaast ben ik een fanatiek wielrenner, die dit jaar de Alpe d'Huez zes keer beklom op één dag en een zilveren medaille haalde bij de amateurkoers La Marmotte. Het zilver frustreert me mateloos, wat me heeft verleid om een wielrentrainer in de hand te nemen die me moet klaarstomen

om in 2014 een gouden medaille te halen. Mijn trainer heeft een mooi vak.

Sport. Fitness. Coaching. Franchise. Ik tik het in Google in. Enter. En dan zie ik het staan.

fitzo

Fit in 20 minuten per week

Wat is dit? Ik klik de bedrijfspagina aan en kom terecht op een fris ogende website. De huisstijlkleur, limegroen, voelt prettig. Ik ben geen grafisch vormgever, maar heb er genoeg mee samengewerkt om te weten dat deze website grafisch gezien kwaliteit ademt. Ik lees over een training van 20 minuten per week, waar je niet hoeft om te kleden. Waar je niet transpireert en waar je maar één keer per week komt. Ik lees over beoefenaars die er lyrisch over zijn. Ik lees het vluchtig en scroll naar beneden. Wow, dit voelt goed. Ik ben verrast en ga op zoek naar meer informatie. Onderaan de pagina vind ik een button over het starten van een eigen studio. Mijn hart klopt in mijn keel. Is dit mijn toekomst?

Ik sta op, terwijl zich een gevoel van spanning meester van me maakt. fitzo. De naam is interessant. Dat is een understatement. De naam is briljant. Ik weet niet wat ik me erbij moet voorstellen, maar dat wekt juist mijn interesse. Dat is één manier om naar de naam te kijken, besef ik meteen. Als ik dit nu aan een vriend zou laten zien, weet ik al wat zijn mening zou zijn. Onzin! In twintig minuten tijd. Dat kan niet.

Ik besef dat de naam zo sterk is, omdat het bij iedereen een gevoel oproept. Je denkt dat het onzin is, of je raakt getriggerd.